

► **Film is een feest van herkenning: 'Hedde gij Joopie ook gekend?'**

Herinneringen ophalen in het Aalst van zestig jaar geleden

Tijdens het eeuwfeest van de gemeente Waalre staat de historie van de kerkdorpen Aalst en Waalre centraal. Gisteren werden in sporthal 't Hazzo al beelden uit het Aalst van 1962 getoond. Herkenbaarheid alom.

Dwayne Vrancken

Aalst/Waalre

Het is een drukte van jewelste in het café van 't Hazzo op woensdagmiddag. Het horecagedeelte van de sporthal wordt vakkundig beroofd van zijn stoeltjes, die allemaal naar het zaaltje naast de bar gaan. Niet zonder reden: tientallen mensen staan te popelen om zes decennia terug in de tijd te gaan.

Die tijdreis vindt plaats aan de hand van de filmische kunsten van Johan Adolfs (1917-1977). „Tussen 1950 en 1970 vereeuwigde hij talloze Nederlandse dorpen op zijn filmrolletjes. Ook Aalst deed hij aan”, vertelt Jan Nelissen van Stichting Waalres Erfgoed. „De beelden in de film zijn van omstreeks 1962.” De Aalster Senioren Vereniging vroeg Waalres Erfgoed om de beelden te laten zien aan iedereen die wilde.

Dat hebben ze geweten: het hele zaaltje zit mutjevol als de middag om 14.00 uur begint. Door al het geroezemoes duurt het even voordat de organisatie de aandacht van het publiek heeft. Zodra de zwart-witfilm door de projector op de muur wordt geprojecteerd en de beelden van Hubertus Mol – destijds burgemeester van Waalre – te zien zijn, zit iedereen

echter aandachtig te kijken. „Burgemeester Mol. Ja, dat is 'm”, klinkt het direct.

Geen beeldscherm te zien

Het kantoor van het gemeentehuis dat vervolgens voorbijkomt heeft dezelfde kenmerken als elk kantoor dat de kijker tijdens de film zal zijn: klein en compact en geen beeldscherm te zien. Wat dat betreft verlangt zelfs de kijker die regelmatig het Huis van Waalre – of elke ander hedendaags kantoor – binnenloopt, naar de simplicitéit van vroeger.

Gelegenheid om te herkennen, commentariëren of simpelweg te lachen is er genoeg: het is een stille film, begeleid door zachte pianoklan-

ken. Het geeft de kijker de kans om met zijn of haar medetoeschouwer herinneringen te delen. En dat gebeurt dan ook gretig. „Hé, da's Joopie!”, klinkt het achterin de zaal. „Hedde gij Joopie ook gekend?”

De vingers wijzen van meet af aan richting de projectie op de muur. De herkende 'ah' en 'oh' begeleiden voortdurend de beelden. Schellekens festivalkleding, warenhuis Sanders, motorcrosser Pierre Karssemakers en de Simplexfabriek. „Waarom stade gij daar niet? Gij waart toch spuijer?”, zegt een meneer tegen zijn buurman.

Het is een feest van herkenning als ineens beelden voorbijschieten die voor de wat jongere kijker een tikje ongemakkelijk aanvoelen. In Aalst

▲ In sporthal 't Hazzo in Aalst kijken belangstellenden naar beelden van vroeger. FOTO

JUAN VRIJDAG/DCI MEDIA

“
Waarom stade gij daar niet? Gij waart toch spuijer?

– Een bezoeker

stond vroeger een chinchillakwekerij en ook die is door Adolfs vastgelegd. De kleine knaagdiertjes dartelen door het beeld, waarna ineens wordt geknipt naar de inspectie van de pelzen. Doodnormaal in het Nederland van toen. Zestig jaar later ondenkbaar.

Als pakweg anderhalf uur na aanvang beelden van DVS voetbal voorbijschieten, moet een bezoeker hard lachen als een speler een enorme doodschop krijgt. „Volgens mij zit 'ie in de zaal”, lacht Nelissen. „Piet Willems?” Bevestigend antwoord laat niet lang op zich wachten. „Alles voor de film, hè”, lacht Willems bij een close-up van zijn met pijn doortrokken gezicht.